JOANNIS JACOBI RAU

RESPONSIO

Ad qualemcunque Defenſionem

FREDERICI RUYSCHII,

Quam haud ita pridem edidit, pro

SEPTO SCROTI,

In qua hujus Litis Anatomicæ detegitur Origo:

ET

Septum Scroti, ab ipſo deſcriptum & delineatum, fictitium eſſe, clarè demonſtratur.

Adjuncta eſt hujus calci Auctoris Epiſtola.

AMSTELODAMI,

Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
M. D. C. C. X X I.

LECTORI ÆQUO,

S. P. D.

JOANNES JACOBUS RAU.

QUinquennium eſt, Lector candide, ex quo me primum hanc Urbem ingreſſum tam Procerum favor, quo peregrinos excipere ſolent, per omnes terræ plagas decantatus, quam civium allicuit integritas & modeſta conſuetudo, ſic ut Patriæ Urbis ter ab feroci bellantium inſultu incendio devaſtatæ, facilè oblitus, ſub hujus placidæ gentis præſidio vitam agere apud me conſtituerim. Ab hoc tempore in eo vigilavi, ut ſtudia mea præcipuè Anatomica & Chirurgica hujus Urbis Medicis & Chirurgis probarem: nec caruit res ſucceſſu, nam poſtquam in ædibus meis, cerebrum, & organa ſenſuum exteriora quinque, † in ſex prælectionibus in cadaveribus humanis demonſtraviſſem; ſubſequente hyeme organa ſoni, vocis, & loquelæ exhibere eodem ordine aggreſſus fui. Hanc meam demonſtrandi Methodum, phyſicumque ipſi adjunctum ſermonem, quum non diſplicere Medicis & Chirurgis hariolarer, ſtatui ſingulis hyemis tempeſtatibus quædam producere. Sed hoc me cogitante, interrupit meum laborem invidia, peſſima plerumque ſtudiorum pernicies, meorum tamen per ſingulare in illo tempore fatum conſervatrix. Has enim Exercitationes meas Anatomicas domi meæ privatim inſtitutas quum impedire conaretur Ruyſchius, in hujus Urbis Theatro Anatomico Prælector ordinarius, in ipſo conatu impedivit ſe laqueo, quem mihi paraverat, qui ſcilicet quærens ſtudiorum meorum interitum, eorum factus eſt imprudens Erector & Promotor. Eodem enim adhuc anno * Amplissimi Consules ſtudiorum Mæcenates optimi, rece-

 ptis

† *M. DC. XCV.* * *M. DC. XCVI.*

ptis prius ab Collegio Medico actorum meorum testimoniis, mihi fecerunt (quem honorem nunquam ambire ausus fuissem) in Theatro Publico cadavera dissecandi potestatem, hoc clementi adjuncto mandato, ut eodem adhuc anno initium facerem à sensuum organis publicè, quæ privatim proximè elapsa hyeme demonstraveram. Cæteros quos Ruyschius adhibuit cuniculos, ut hoc everteret, jam enarrare supersedebo, ne hujus viri genius vario adhuc nomine celebris & celebrandus, plurimis odiosus fiat. Tertia quæ subsequebatur hyeme * ab hoc meo labore in Theatro publico non destiti, sed Organa respirationis anatomicè dilucidare aggressus, Veterum mentem cum Recentiorum dogmatibus contuli, sententiam utrorumque probavi, quando nimirum à legitima mechanica non abiret. Præterea ut pulmonis structura & usus ab Auditoribus meis clariùs perciperetur, addidi in singulari demonstratione cordis fabricam in natis & non natis; hæc omnia tractavi verbis placidis, quæ ne minimum contentionis virus in se continerent; quamvis heic loci mihi videbatur oblata occasio tela inimicorum meorum tam protervè in me conjecta in illos retorquendi: sed ab hoc vindiciarum genere abstinui ratione loci, quem præstantia ex Eruditorum confessu commendabiliorem reddit, quam ut ejusmodi apologeticis sermocinationibus repleatur: hæc tamen omnia animum Ruyschii nostri mitigare non potuerunt; procedit eodem ritu quô antea, & me artem meam (quam scit à viris Medicæ peritis non improbari) exercentem, tam inhumanè persequitur, ut alia remedia circumspicere coactus fuerim, quibus irarum ejus procellas compescerem.

Abstinui nimirum à publica prælectione, quæ mihi A°. M. DC. XCVIII. habenda publicè fuisset, & abstinuissem totus imposterum à prælectionibus publicis, nisi me de novo incitavisset quamplurimorum præstantium virorum candor & humanitas, illorum præprimis, qui me antea tam avidè auditum veniebant, quorum dulcis, & perhumana ad solitum laborem exhortatio, animum meum jam quasi in his curis soporosum adeo expergefecit, ut rursus cogitare inciperem, hujusmodi exercitationes meas reiteratas, plurimis Anatomen & Chirurgiam discentibus non inutiles fore. Quapropter antea incepta reiteravi, ad reiterata, ut antea feceram, plurimos invitavi, inimicos, amicos, sed præprimis

rerum

* *M. DC. XCVII.*

rerum æquos adeſſe Cenſores exoptavi; ſed quum hâc potiſſimum parte hoc anno ſtuduerim, ut pro viribus Chirurgis prodeſſem, cenſui longè Belgicam linguam intentioni meæ accommodatiorem fore Latinâ. Muſculos igitur in corpore humano ſecui univerſos, illorum origines & inſertiones accuratè notavi, varium illorum uſum diverſaque nomina quantum potui ſuccincto docui ſermone in triplici lectione; priori verò biduo operationes quaſdam Chirurgicas illâ, quâ utor in vivis, methodo in cadavere exercui.

Hoc non feci ut Clariſſimum Fredericum Ruyſchium læderem, qui hucuſque ſolitus eſt ſimiles operationes in uſum Chirurgorum in cadaveribus exercere, ſed ut ego Operatoris & Lithotomi titulo, clementer ab Amplissimis ac Nobilissimis Consulibus mihi tunc temporis conceſſo, dignum aliquid & conſonum exhiberem.

Quid fit? hoc nomine jus ſuum Cl. Ruyſchius à me violatum putabat, & quum voluerit, nec tamen Belgicæ linguæ uſum mihi interdicere potuerit, nec poteſtatem impetrare valuerit ab viris, à quorum piâ voluntate & juſto moderamine ſalus & fortuna Civium dependet, propoſitum hoc meum evertendi, quo Chirurgis id à me efflagitantibus difficultates quarundam Operationum Chirurgicarum enucleare decreveram: nova alia in me, qui nunquam illum lædere in animo habui, protendit tela, & me plagii in ſuis publicis lectionibus inſimulavit, cujus an ſim reus nec ne, penes te, Lector, relinquam judicium, poſtquam unde inſimulationis ſuæ cauſam deſumpſerit Ruyſchius tibi nudè expoſuero.

Inter illas itaque, quas ſuperius me exercuiſſe memoravi, operationes Chirurgicas, erat antiquiſſima quam Phalangoſi, id eſt relaxationi ſuperioris palpebræ, adhibui.

Hujus affectus Etymologiam variam poſtquam enarraviſſem, cauſam ejus externam, internam, remotam & proximam expoſui, morbumque varium quantum potui accuratè diſtinxi, triplicem illum feci.

Primum relaxationem cutis palpebræ eſſe innui, quem affectum Græci diſtichiaſin vel trichiaſin aliquando etiam nominant; quamvis apud eoſdem Auctores hiſce nominibus duplex vel triplex ciliorum ordo ordinariè deſignetur.

Alterum ubi fibræ muſculi palpebram relevantis proprii laxatæ ſunt ſimul, & tonum quaſi naturalem amiſerunt.

Tertiam omnium infenſiſſimam ſpeciem eſſe dixi, quando univerſum muſculum paralyſis invaſit: cæteraſque minoris mo-

menti causas, quæ palpebram suo pondere deprimere & explicare possunt, addidi, ut sunt, tumores, limphæque in eâ coacervatio; & porrò non neglectis, quæ signa diagnostica vel conspiciuntur, vel mentis adminiculo deteguntur, curationis necessitatem expendere cœpi, & tandem duplicis generis arma, medicamentaria scilicet & operaria, quibus industrium Chirurgum instructum esse oportet, attuli, aperui, bona laudavi, mala damnavi, mediocria correxi. Sed quum in animum induxissem respectu cadaveris, quod tum præ manibus haberem, solam operationem exercitare, particularia huic morbo dicata medicamina studio neglexi, & in genere tantum de illis verba feci, ne quoddam Chaos juniorum mentem obrueret; mox me ad ipsam Phalangosin curandam contuli per manuum operam; quod antequam facerem, sic præfabar belgicè:

De genesinge der drie soorten van 't bovenste verlangde Ooglid, door de hand-cuur, bestaat daar in, dat men het geen verlangd is verkort, mits een stukje uit te snijden, ende de einden der wond, daar het stukje uitgesneden is, wederom door een naald en draad aan een te hegten.

Porro de agendi modo sic sermonem continuavi:

De oude Schryvers dan van de Chirurgie, ik meene die, dewelke selfs hand aangelegt, ende alsoo door eigene ondervindinge geschreven hebben, hebben, naardien sy beraamt hadden, hoe veel van 't Ooglid uitgesneden moest werden, het beraamde deel tussen de duim en de twee voorste vingeren gevat, ende het selfde met een welsnydende schaar of mes afgesneden, de einden der wonde aan malkander gehegt door een naald en draad, door 1. 2. 3. *of meer hegten, naar eisch van de groote des uitgesnedenen deels: maar om dat dese manier van opereren seer moeilijk waar, wegens het sterke bloeden, aan de Oogleden, gelijk aan de andere wonden des aangesigts gemeen, ook wegens de gedurige beweeginge des Ooglids en Oogbals selfs; al het welke den Operateur in de handelinge verhindert, om sijn voornemen met spoet en voordeel uyt te voeren, soo sijn eenige op andere middelen bedagt geweest. Onder deese is* * *Georg Bartish, welke door een klemmend of nijpend instrument, gemaakt van yzer, het beraamde deel*

* *Sie sijn Boek genoemt Oogen-dienst, Cap. XIV. pag.* 300.

deel des Ooglids, dat men anders, gelijk ik gesegt heb, afsnijd, soo wil toenijpen, dat het selve door verloop van de tijd van ontrent vier weken, kwam te versterven, en af te vallen, ende alsoo het Ooglid korter werdende, sijn vorig gebruyk wederom verkrygen soude, of ten minsten het hoornvlies door 't verkorten van dit lid mogt wederom ontbloot werden; maar ik meene dat deese wyze van doen gefingeert is, ende nooyt kan in 't gebruyk gebragt werden.

Addidi porro: *Om deese ongemakken, nu boven verhaalt, in 't afsnyden van 't Ooglid te vermijden, soo heb ik dit instrument op dusdanigen wijze geapproprieert* tot een gants andere insigt als onsen Bartish; sijnde het selve van koper gemaakt, en met gaten doorboort.*

Usum hujus instrumenti una opera in cadavere ostendi, qui sic sese habet. † *Men haalt soo veel van 't verlangde ooglid door, tussen de twee bladeren van dit instrument, als men denkt af te snyden: men nypt het matig toe, men set het met het schroefje vast. Men neemt de kromme naalt versien met een draat, en steekt deselve van onderen door soo veel gaten van dit instrument, daar het ooglid reeds tussen genepen is, als van noden is, t'elkens den draat boven het instrument af te snijden, dog dat hy onder en boven lang blyve ontrent drie vingeren breet: dan snijd men met een scherp incisie mes het ooglid door 't instrument stekende, glat af: men schroeft het schroefje los, men neemt het instrument voorsigtig af, op dat men niet te gelyk de draden uythale: men bind de enden der draden t' samen, gelijk men gewent is te doen in een knoop suture: dit gaat veel gemaklijker als op de boven gesegde wyse: want dit geschied sonder pijn, sonder bloetstorten: ook loopt men geen gevaar van wegen de bewegingen des ooglids ongelijke suturen te leggen, welke moeylijker te genesen sijn en sware lytekens naar sig sleepen, ook heeft den lyder niet te vreesen door de onvoorsigtige hand des Operateurs, met de naald in de bal van sijn oog gequetst te werden.*

Adjungebam & alia, ex quibus recidivam præsagire possis, cujus causam nunc plerumque in mala palpebræ constitutione quærendam, non raro tamen etiam in præternaturali globi oculi figura sitam esse statui. Et hæc sunt illa, æque Lector, quæ in Thea-

* *Siet Fig. I. Tab. I.*

Theatro Anatomico die XI. Februarii * ni fallor, dixi verba, quæ in lingua Belgica referre potius fuit, quam in Latina, ut, qui me audiverunt illa dicentem, inde sensum veritatis, quem hic defendo, memoria revolvant. Huic Prælectioni quoque interfuit rogatus abs me Ruyschius, ut in omnibus aliis, quas in eodem Theatro celebravi dissectionibus Anatomicis.

Finitâ hac prælectione de relaxata palpebra restituenda ei adjungebam modum curandi tres fistularum lachrymalium species & extirpationem uvulæ: ubi de hujus usu & vera constitutione ex professo disserebam: nam præcedente die per trihorium ferè de perforatione cranii in ejus fractura & varia modiolorum specie, & quidquid ad hanc operationem bene instituendam conducit, verba feceram, quæ non omnino auditoribus meis displicere videbantur; & ipsi Ruyschio instrumentum quod phalangosi restituendæ adhibui, non displicuisse, eodem ferè momento aliquibus testatus est. Hoc si neget Ruyschius, utpote cui perinde est negare vel affirmare, modo suæ conducat rei negatio vel affirmatio; Lector tamen ex invidia ejus hoc facile conjiciet: nam subsequente mense Maii, ni fallor XII. concedebatur Theatro Anatomico cadaver virile, cujus gula pridiè laqueo fracta fuerat, ab Cl. Ruyschio dissecandum. Hic quum Prælectoris officio in eo fungeretur, eo videbatur prælectiones direxisse ut mihi contradiceret, vel potius ut solitâ suâ eloquentiâ, & bene dicendi genere, agilique manuum operâ, quam inde me gloriolam aucupatum esse crederet, penitus deleret. Perforationem itaque cranii in prælectione sua prima suscepit: in hac contradixit sibi, experientiæ, rationi, tam crebrò, ut si scripta essent, quæ tum dixit Ruyschius, haberem innumerabilia quæ RODERE possem.

In ultima prælectione ejus (tres autem vel quatuor tantum instituebat) placuit ipsi operationem meam in phalangosi repetere; verborum ejus summam & sensum intellige. Loquens de instrumento Bartischii, varia curva & recta ad imaginem Bartischii instrumenti fabrefacta monstrabat, ex cupro tamen, quod pessimum, nam ex ferro ea fabricare jubet Bartisch, ut intentioni suæ satisfiat melius. Ea exhibens Ruyschius adjungit hæc verba, *ne ego quoque Cornicula Æsopica videar, dico vobis hujus instrumenti Auctorem esse Georgium Barts:* & probans me-

* *M. DC. XCIX.*

methodum Bartichianam ultrò pergit exhibere inſtrumentum meo æmulum, foraminibus pertuſum, hæc jungens verba, *hoc inſtrumentum eſt Petri Hadriani*, non audens dicere ab hoc Petro inventum; hærebat enim auditoribus recenter in memoria, mei vix ante bimeſtre exhibiti figura; hoc applicabat palpebræ & eodem ritu inſtituebat operationem, quo illam viderat abs me inſtitutam Cl. Ruyſchius. Ego hujus viri conſilium advertens, eodem momento, quo finita erat ejus prælectio, uſus libertate conceſſa ab AMPLISSIMIS SCABINIS Anatomiæ ſpectatoribus, rogabam Ruyſchium quomodo nominaret modo citatum Auctorem. Reſpondebat, Georg Barts vocatur, ego reſpondi me Georgium Barts non noviſſe, ſed Georgium Bartiſch, quem ego in mea prælectione haud ita pridem habitâ etiam citaviſſem. Barts, inquit ille, vel Bartiſch quid hoc differt? Ultro citroque nil dictum fuit amplius. Tum deſcendo in Cameram Chirurgorum cauſa reprehendendi Ruyſchium placide. Venit Ruyſchius cum Henrico ſuo nato unico; mox ipſum ſic alloquor: Cl. Ruyſchi, gratias ago tibi maximas pro labore in te ſuſcepto in hac diſſectione Anatomica: ſed diſplicet mihi mentio plagii, quo me tacitè inſimulare voluiſti, cujus criminis me reum eſſe nec tu nec alius quiſquam probare poterit: Citavi ego Georgium Bartiſch, ſed ejus methodum rejeci, meam variâ experientiâ inſtrumento foraminibus pertuſo abs me facta adornavi. Tum ille: anne tu habes tale inſtrumentum? nunquam hoc ego abs te vidi. Ego reponebam: memoria tua non tam labilis mihi videtur, ut neſcias illud, quod ante bimeſtre manibus tuis tractaviſti, vidiſti, examinaſti, & cujus cauſa has videris inſtituiſſe prælectiones. Tu certe ante me tale nunquam exhibuiſti totis triginta annis, quibus huic Theatro præfuiſti. Ego ante quadriennium præſentibus Cl. viris Dortmuntio & Romanno, Medicinæ Doctoribus, & præſtantiſſimis Chirurgis Chriſtiano Yle & Petro Roſeboom hanc operationem illo inſtrumento inſtitui. In meis Collegiis privatis ante triennium, biennium, & ante annum habitis hoc inſtrumentum quoque exhibui; quorum hæc fuerunt Membra, Dominus Julius Botticher Wolfenbuttelenſis, jam Anatomiæ Profeſſor in Gieſena Academia digniſſimus: Dom. Schacher Lipſienſis, Dom. Zimmerman Dreſdenſis: Dom. Tham Dreſdenſis: Dom. Quentin: Dom. Ruperti Bartelvelt: Dom. Buſſius Dreſdenſis: Dom. Agricola Ratisbonenſis: Dom. Ettmullerus Lipſienſis: Dom. Powels

Londinensis: Dom. Gulleman Augustanus: Dom. Brasch Lubecensis: Dom. Albrechti Hildesheimensis. Medicinæ Doctores: Dom. Christiani Wolfenbuttelensis: Dom. Winzlow Hafniensis: Dom. Meiboom Helmstadiensis: Dom. Mattheus Fremton Oxoniensis, Med. Candidati. Hi testari hoc poterunt & alii quamplurimi, & præterea me ipsis exhibuisse Georgium Bartish, ejusque instrumentum & hoc à me emendatum probavisse. Sed quidquid sit de hoc instrumento. Ruyschio incumbit, ostendere, si me plagii, velit reum; allegare, unicum Auctorem, qui tale instrumentum foraminibus pertusum, ex eodem ære fabricatum, eodem modo usui factum, eidem intentioni adhibitum, cui ego usui & intentioni illud adhibui, unquam ante me (ut more suo loquar) descripserit & adhibuerit. Sed ego ipsi instrumentum Bartischiano instrumento etiamsi ratione materiæ absimile, eidem tamen intentioni adhibitum demonstrare possum in Auctore quodam qui ultra mille annos ante Bartischium scripsit. Itaque, mi Lector, jure tunc temporis sic pergebam ad Ruyschium dicere: Pronus es nimium, mi Ruyschi, in assignando aliis plagio, quum tamen tu hoc vitio præprimis notandus sis. Quid diceres? si te in describendo Scroti Septo furtum fecisse dicerem? quid? si plurimos tibi revelarem Auctores de hoc Septo clare mentionem facientes? quibus verbis ille respondebat: *per triginta & tres annos hanc artem exercui, omnes Auctores evolvi: ideo me magis in lectura te versatum unusquisque facile conjicere poterit*; videris, inquiebam ego, per totam tuam ætatem legisse & dissecasse, hos tamen te non legisse Auctores constare videtur. *Unicum*, reponebat ille, *si mihi demonstrare poteris Auctorem, qui de hâc membranâ mediastina seu Septo somniavit, nedum scripsit, magnus mihi eris Apollo*; porrigens mihi dexteram, *& hoc à te exigo ut facias quamprimum.*

Hoc audiverunt quatuor Chirurgi, ejusque filius Henricus, qui patrem fideliter in hac sui defensione juvabat; eodem modo, quo fit ab illo aliquando in Theatro Anatomico & Horto Medico; quando publicè hæsitanter prælegit. Ego interim ut promissis meis starem, & Ruyschii petito satisfacerem, ipsi scripsi Epistolam die XIX. Mensis Junii impressam: quam in fine adjunctam legere poteris, ubi septem citavi Auctores, tale Septum, cujus se inventorem esse gloriatus est, describentes: Carolum Stephanum, Nicolaum Massam, Joannem Riolanum, Theophilum Gelée, Pe-

trum

trum Laurenbergium, Joannem Riolanum Filium, Dionisium. Quorum ipsissima verba, in illa Epistola, quam ideo ad hujus calcem jungi curavi, legi possunt. Nullum exspectaveram responsum in hanc Epistolam: quandoquidem in illa unicè agebatur, utrum aliquis Auctorum, de tali Septo, ceu membrana, quæ cavitatem unicam Scroti in duas distinguit (*ut ait Ruyschius*) mentionem fecisset. Nam de vera hujus Septi constitutione si inter nos actum fuisset; ego tale in rerum natura dari, mox negavissem: inopinato tamen Ruyschius Apologiam suo more facit, in Epistola suâ Problematicâ XII. de cerebri corticali substantiâ, ad Doctiss. Ettmullerum, olim discipulum meum, ad diem XXI. Mensis Augusti, conscriptam, quam Lector æquus legere poterit circa finem. Hanc si refellere aggrederer, de verbo ad verbum, scommata, & convicia reponere deberem viro bono indigna.

Sed hæc defensionis ejus summa esse videtur.

I. Quod me mancum, mutilatum, & distortum (ut loquitur) DISCURSUM proposuisse, in Epistola mea, dicat.

II. Quod neget, se vel dixisse, vel scripsisse, sese primum Inventorem talis membranæ esse.

III. Se verò, veram illius membranæ, seu Septi, constitutionem dedisse, vasaque in illo exhibuisse.

IV. Hanc demonstrationem, & dilucidationem veræ constitutionis hujus Septi, deberi singulari suæ, partes exsiccandi methodo, quâ mediante, se plurima detexisse gloriatur, de quibus NEC VETERES COGITAVERINT UNQUAM, NEC SOMNIAVERIM EGO.

V. Me nihil potuisse, ipsi rei opponere, sed me totum fuisse in adducendis Auctoribus.

VI. Sibi gratulatur Ruyschius, me nihil potuisse reperire, quod RODEREM, ex omnibus illis, quæ hactenus publicè demonstraverit, & typis ediderit, nisi hoc UNUM.

Ad partem igitur ejus vindiciarum primam, Ruyschio satisfieri nullus dubito, si meminerit verborum, inter nos habitorum, in

Camera Chirurgica, quæ ego superius, de Bartischiano instrumento, à me emendato, primam hujus dissidii Anatomici causam esse, fideliter retuli; quæ in Epistola mea ad illum scripta, ne divagari viderer, supprimere volui, quandoquidem ad rhombum nihil faciebant: etenim illam ego Epistolam nunquam typis excudi jussissem, nisi Ruyschium ejus vidissem cupidissimum. Illi etiam, qui nos de hac materia audiverunt confabulantes, si memoria omnia revolvere dignabuntur, me, ne latum quidem unguem, ab sermocinationis nostræ sensu discessisse, profitebuntur. Interim si adhuc Ruyschius me mutilata proferre sibi, & aliis, persuadere velit, & adhuc mancam, & distortam, verborum hanc inter nos habitorum, repetitionem esse, dicat, nisi, in qua parte peccaverim, notet: obdurabo in sententia, illum, in obnubilanda veritate scommatibus, & opprobriis TOTUM ESSE.

In parte ejus Apologiæ secundâ, mirabitur Lector hujus viri inconstantiam, & in rebus seriis mentem volubilem. Nonne plus centies hoc Septum in Scroto indurato, *lapidis instar*, in Theatro publico exhibuit, quod, quodam tam singulari dicit hic noster fieri, artificio, ut in eo, ultra triginta & quatuor annos, desudaverit: ideo rogat Gaubium, discipulum suum, ut ipsi *conniveat*, quando, hanc scrotum præparandi artem, ipsum docere, recusat: verendum enim esse ait Ruyschius, ne alii *Corniculæ Æsopicæ instar*, suo hoc postmodum secreto indurandi partes, superbiant. * Nonne plus centies dixit, in eodem loco, in doctorum confessu, qui, in memoriam ejus dicta revocare possunt, *quis unquam Anatomicorum vel veterum, vel recentiorum, tale Septum vidit? de hoc Septo scripsit? ullam mentionem fecit? Somniavit de hoc Septo ante me certè nullus.* Quæ verba huic viro in publicis suis Lectionibus familiarissima sunt, quando se suis NON ENTIBUS, jactantius effert, & in vanis rebus laureolam quærit. Sed alia, si haberem nulla, quæ, Ruyschium, sese Inventorem hujus Septi dixisse (quod in rerum natura non datur) convincerent, ante victoriam triumphum canerem: Nam si lapsum, hoc, linguæ suæ fuisse, clamaret Ruyschius, quis ipsi victoriam non cederet? utpote qui in Lectionibus suis ipsi tam crebrò accidit.

Probemus hanc vanam gloriam ex Epistola ejus potiùs: nam litera scripta manet, & quidem ex primâ commercii sui literarii,

* *Vide ejus Epistolam Responsoriam II. sub initium.*

rii, cum discipulis suis,* ubi ille, qui ad Ruyschium scribit, sex adducit Scriptores Anatomicos, nullam de hoc Septo mentionem facientes: hisce jungit, in responsione sua ad hanc Epistolam, Ruyschius duos. Hos ego omnes Auctores citatos esse puto, ut in hunc † Maronem inventionis gloria resultaret; nam quos ego in Epistola mea citavi Auctores, vel Ruyschius novit, vel non novit. si illos novit, cur non illorum loca adduxit? cur non quæ perperam ab ipsis descripta fuerunt, correxit? cur non quæ obscura ab ipsis tradita sunt, illustravit, quando dilucidatoris nomen ipsi etiam in minutissimis vasculis delineandis, est valdè acceptum. Si verò non novit, quos septem illi detexi Auctores, gratiosus potiùs, quam mihi infensus fieri debuisset; hoc enim à me petivit & rogavit, ut adferrem vel unicum Scriptorem de membranâ hac suâ mediastinâ quidquam dicentem.

Sed ultrà ut tibi Lector declarem, Ruyschium hanc inventionis prærogativam captavisse, lege *Corollarium tertium, transsumptum ex Epistolis responsoriis Viri Clarissimi Frederici Ruyschii, ab Joanne Gaubio,* affixum Disputationi Medicæ, *de Anatomia corporis humani, primæ, sub Præsidio Domini Petri Bernagii, Med. Doct. atque in Illustri Athenæo Amstelodamensi, Professoris*, quod sic sonat. *Scrotum, Septi beneficio, in duas dirimi partes, ut laudatus modo Anatomicus* (subintelligitur Ruyschius) INVENIT, *& figuris expressit, testamur, & defendimus.*

Hæc disputata sunt, coram Ruyschio, in Athenæo Amstelodamensi. Et ut magis hujus viri fama clarescceret in Doctorum corona, lecta est Epistola ad illum scripta à Cl. D°. Verheyen Professore Lovaniensi, publicè, quæ, Ruyschium vel hujus Septi inventorem esse deprædicabat, vel saltem scriptorem illius Epistolæ, tale septum antea nunquam vidisse, testabatur. ‡

Conjice jam Lector, quid de hujus viri modesto, conjiciendum animo, quomodo spernat aliorum suberbire gloriâ, quomodo CORNICULÆ ÆSOPICÆ mores, & INVENTORIS titulum aversatus fuerit.

Sed quod defendere non potest, libenter concedit, ferè his verbis, *Fac*, dicit ille, *tale Septum, noverint laudati Anatomici, & penè*

* *Ubi quoque inspice ejus figuram I. & II.*

† *Hoc enim nomine Ruyschius ipse superbit.*

‡ *Lege præterea Dom. Verheyen appendicis partem, quæ ad Ruyschium spectat, ejus Anatomiæ in calce adjunctam.*

penè veram Septi constitutionem: Ego tamen illud dilucidavi, & vasa in illo dari, descripsi, & delineavi.

Vide iterum, Lector, hominis inconstantiam, qui, cum se antea inventorem dicere voluit, nec probare potuit, jam dilucidatoris munere contentus, vaniori adhuc gloriâ se efferre, auspicatur. Transiisset hoc, Lector benevole, cum cæteris, hujus viri erroribus, ut qui, cum septem à me citatis Auctoribus in Epistola mea erraverit, id est, descripserit, quod in rerum natura non daretur, modo se illorum Aristarchum jam esse, in Apologia sua de novo non professus fuisset.

Nam non unum Scrotum habet homo, sed cuti involuta duo, quod mox per figuras, hoc amat enim Ruyschius, dilucidabo, & unicuique demonstrabo in cadaveribus, à quadriennio denatis, & in spiritu vini, frumenti, vel sacchari, conservatis: melius tamen & naturæ convenientius in recens defunctis. Sed Lector æque, concede mihi veniam, antequam ejus demonstrationi, & descriptioni incumbam, quædam reponendi, huic nostri Ruyschii Apologiæ parti, quam, paulò ante quartam feci, ne quidquam intactum relinquam, quod tangere mihi proposui, ubi methodum suam exsiccandi, laudibus extollit in altum, ut lapsu graviore ruat. Huic, ille adscribit illustrationis hujus Septi causam. Jam dico, prædictos meos Auctores non habuisse hanc exsiccandi & fucandi methodum: nam cadavera recens denatorum dissecuerunt, & tamen eodem modo ac Ruyschius viderunt Septum, ut ajunt. Illorum incuriæ adscribendum est id vitii; Ruyschii methodo præparandi hic error; quæ revera per multas vices illum fefellit; testis est, membrana Ruyschiana in oculo, adeò in Theatro publico ab illo decantata, & Anastomosis arteriæ (perperam ab ipso dictæ Bronchialis) cum arteriâ pulmonali, & plurima alia, de quibus non Somniabo, sed vigilanter & nervosè agam, forsan alibi.

Tandem Ruyschius dicit, me nihil contra se potuisse facere, sed aliorum tantum dictis, ad sua refellenda, me contentum fuisse.

Scias velim, Lector, in studiis meis, tranquillitatem me prætulisse semper contentioni. Jamdudum Auctorum multorum gloriam ab Ruyschio, nunc verbis, nunc scriptis, attritam defendissem; quod justum esse puto; uti certè ipse, Ruyschium post ejus fata, defenderem; si modò relicturus sit gesta, memoriâ, & defensione digna. Jam ut videas me potuisse ipsum reprehendere: quod citati à me Auctores non attulerunt, me potuisse adducere,

cere, & quippiam adferre, obfervabis ex fcroti conftitutione vera jam à me defcribenda.

Scrotum ex cuticulâ, cute, & membranâ, quæ δαρτὸς, feu carnofa dicitur, conflatur. Cutis non ab alia differt, nifi, quod hic loci fit tenuior: vide Auctores. Membrana δαρτὸς panniculi carnofi propago eft: vide Auctores. Quem panniculum fi dari negas, in homine, fateberis faltem illam, membranæ adipofæ continuam effe. Cutis inveftit δαρτὸν, ceu membranam carnofam, & ambos, in unicum fuum faccum recipit tefticulos. Membrana δαρτὸς ad utrumque veretri latus, facculum efformat fingularem, unicuique tefticulo privatum involucrum; quare omnes decipiuntur Auctores, qui fcribunt, tefticulos habere duo involucra communia, cutem nimirum, & carnofam membranam, quafi carnofa membrana unicus faccus effet †, eodem modo, quo cutis, tefticulos involvens. Impofterum dicendum erit tefticulos nullum habere, nifi cutem, involucrum commune, membranam vero carnofam, quam communem dixerunt, ab utroque latere penis, in duos facculos expandi, quorum unufquifque facculus, unumquemque tefticulum fingulariter continet: hi facculorum parietes, ubi fe invicem tangunt, tam leviter connafcuntur, ut eâ cutis parte ab illis feparata, quæ illorum conjunctionis rimam obtegit, & hâc ratione futuram, fic dictam, conftituit (quæ ab ano, per fcrotum, ad extremitatem præputii excurrit) facili negotio vel digitis, vel cultro divelli poffit, & disjungi §.

Sutura autem hæc, in fcroti cutis parte media fpectabilis, non nifi ex particulari nexu cutis, cum utroque facculo, profertur: nam hiatus horum facculorum ferè fphæroideorum in caufa eft, quod heic loci cutis utrique facculo, feu potius utrique Scroto, laxiùs cohæreat: cutis enim magis quam membrana δαρτὸς explicabilis, majorem etiam & magis regularem, & diftinctiorem rugam, Suturam, dictam, per lineam ad hiatum parietum facculorum, directam, gignit, quam cutis in aliis locis, tenaciter magis hifce facculis connata. Hæc ut mente facilius concipias, duo corpora ferè fphæroidalia jungito, hæc fimul linteo obducito, & reperies linteum per finum triangularem diftare plus ab his corporibus, ad totam circumferentiam attactûs parietum. Hoc plus

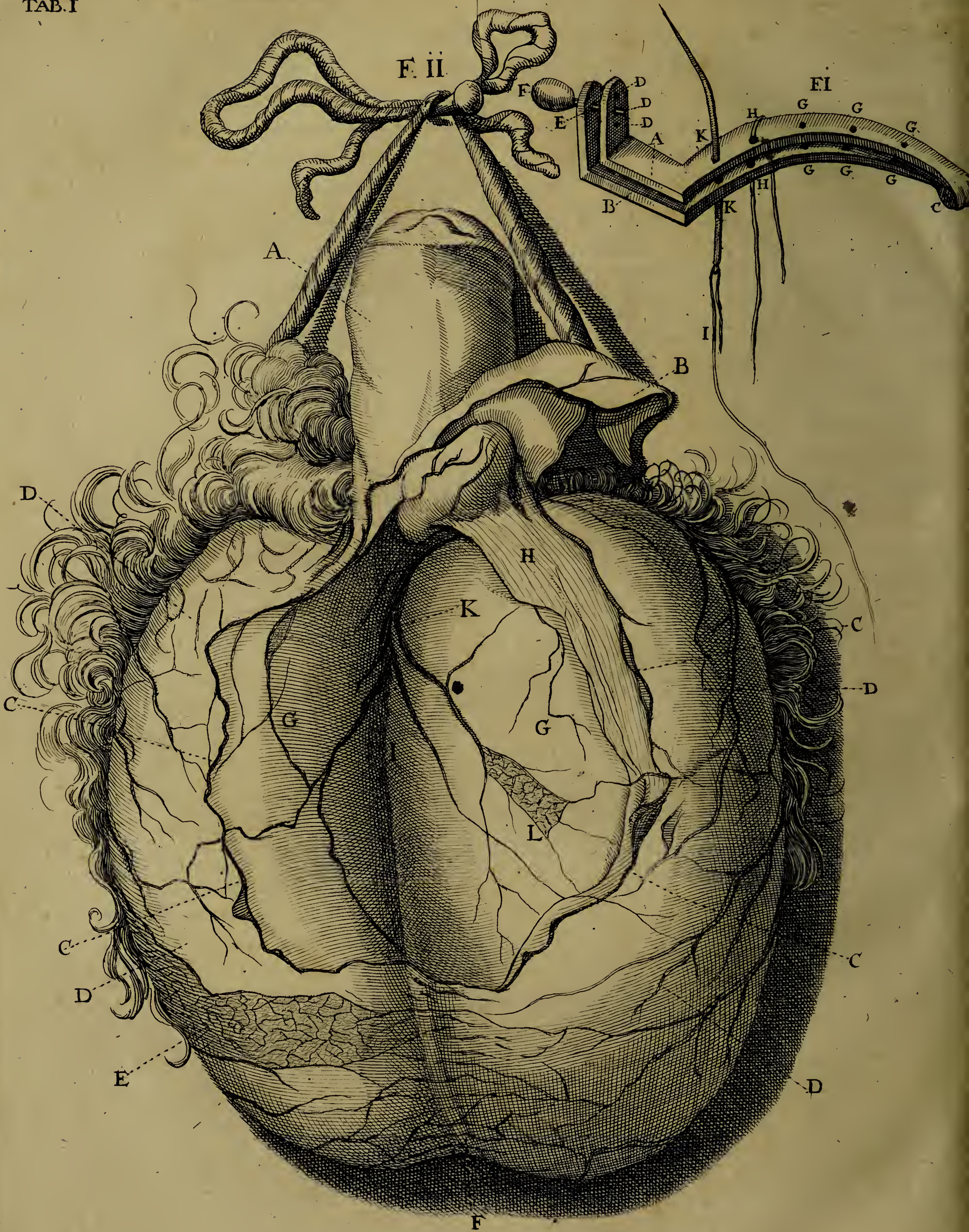
* *Vide Tab. I. Fig. II. & Tab. II. Fig. I.* † *Hunc, in ejus medio in duas cavitates diftingui, ope membranæ mediaftinæ, dicunt citati à me Auctores, & poft illos Ruyfchius.* §. *Vid. Epift. hujus calci adjunctam.*

plus minus de scroti cute, ut de linteo intelligito: scias enim separata cute, eaque leviter expansa, totam deleri in cute anteà visam suturam, quare vix veremur dicere, præ alia cute Scroti, nihil habere hanc suturam particulare: sed quare eadem sutura in cute penis, quamvis obscuriùs, quoque videatur, non est hujus loci proferre: nam & alia, quæ ad Scroti, & testiculorum dilucidationem, facerent, adducere possem, nisi extra arenam descendens, Lectoris benevolentia abuti vererer.

Tandem Ruyschius sibi gratulatur, quod nihil potuerim Rodere, præter hoc unicum, de Septo Scroti: verius dixisset me nihil voluisse Rodere: nam quamdiu Ruyschius me, meâ in meis studiis tranquillitate frui sinet, & per Mussitatores suos, et maligni ingenii homines, qui illi sunt à consiliis, famam meam invadere desistet; multa de perversis ejus studiis supprimam; sin verò in eadem studiis meis nocendi voluntate, perseveret, non desinam, contra ejus nigrum carbonem, quo me apud plurimos vel ipse vel per suos denigrare satagit, Apologiam meam facere, veritatis plenissimam. Et de hoc Correctore & Emendatore aliorum Auctorum, jam amplius nihil dicam: nec enim omnia effundam, ut, si sæpius decertandum sit, ut forte erit, semper novus veniam, quam facultatem mihi multitudo istius vitiorum largietur, nunc ob lecturæ ejus defectum commissorum, nunc ex suæ exsiccatoriæ artis fuco productorum, vel etiam propter ejus incuriam ortorum. Tu verò, Lector benevole, si quid à me acerbè dictum, viro, qui canos habet, & rugas, conjicias; cogita, si tu Ruyschium tam severum persecutorem haberes, qualem ego habeo, an tu quidquam leniùs scribere potuisses, ut, qui Studiorum meorum, in hac civitate, est infensissimus hostis. Tu vale, & æque judica.

Scripsi Amstelædami XII. Kal. Novembris M. DC. XCIX.

TAB. I

FIGURARUM EXPLICATIO.

TAB. I. FIG. I.

Inſtrumentum indicat, quo in operatione, quam inſtituo in phalangoſi, utor, ex duabus cupreis lamellis conflatum tenuiſſimis, ſed tamen eo uſque rigidis, ne facilè flectantur. Applicatur palpebræ ſuperiori relaxatæ, adeo ut excavatio palpebram, cochlea canthum oculi minorem reſpiciat. Genuinam habet magnitudinem, ad figuram palpebræ appropriatam; tamen debet vel minus, vel majus fieri reſpectu palpebræ relaxatæ.

A. B. Duo inſtrumenti brachia cuprea.
C. Brachiorum junctura.
D. D. D. Tria foramina in ſuperiore lamella, quorum circumferentia ſpiratim excavata, cochleæ ſpiris reſpondere debet.
E. Unum foramen in brachio inferiore, quod nullâ ſpirali excavatione indiget.
F. Cochlea.
G. G. G. G. G G. Foramina in utroque brachio ſibi invicem ex directo ſuperpoſita.
H. H. Filum abſciſſum, per duo foramina utriuſque lamellæ traductum, ope acus, quam K. K. indicat.
I. Filum per acus foramen pendens, quod longius eſſe debet, quàm hic repræſentatur.
K. K. Acus per utriuſque lamellæ foramen trajecta, leviter curvata, ne oſſis frontalis eminentia, quæ orbitæ partem ſuperiorem, & exteriorem, conſtituit, impedimento ſit ejus traductioni.

TAB. I. FIG. II.

Scrotum humanum pubeſcentis mediocriter inflatum, & ligatum repræſentat.

A. Penis flaccidus, ad poſteriora reflexus.
B. Cutis ſurſum reflexa, & in illa Scroti parte ſeparata, quæ ſuturam inſculptam habet.
C. C. C. C. Cutis, ab membrana ſubjacente carnoſa, magis lateraliter ſeparata, & reflexa.
D. D. D. D. Cutis, quæ adhuc membranæ carnoſæ, duos ſaculos efformanti, adhæreſcit.
E. Arteriarum & venarum in cute Scroti congeries, quaſi rete exhibens, quatenus in hoc Scroto ſe viſui abſque ulla prævia præparatione exhibebat.
F. Cutis, ſuturam Scroti oculis ſubjiciens, quæ à flatu, ſimul cum ſacculis pauliſper explicata, adeò translucet, ut ſacculorum duorum hiatus, per hanc cutis partem, clarè conſpiciatur.
G. G. Duo Scrota ſeu ſacculi, ex membranâ carnosâ formati, quatenus ſe, demptâ cute, offerunt.
H. Fibræ ſiniſtri ſacculi carnoſæ, ad penem excurrentes.
I. Rima ſeu hiatus, ubi duo ſacculorum interni parietes concurrunt, perperam mediaſtini nomine deſcriptus.
K. Faſciculus vaſorum, per interſtitium duorum ſacculorum pullulans, quæ variè diſſeminata vaſa membranæ carnoſæ & cuti, (nam inter hanc & illam excurrunt) proſpiciunt.
L. Vaſculoſum rete in ſacculo ſiniſtro ex arteriis & venis conflatum, quatenus illud oculis conſpici à depictore potuit: nam in aliis præterea locis, ubi ſe æque viſui offerebat, non curavi ut depingeretur; quandoquidem non opus eſſe judicavi.

FIGURARUM EXPLICATIO.

TAB. II. FIG. I.

Duos ferè ſphœroideos, ex membranâ carnosâ formatos ſacculos ab invicem ſeparatos exhibet, & leviter inflatos.

A. Penis flaccidus & reflexus ſurſum, & ad poſteriora.
B. Cutis, ut in præcedente Figura II. Tab. I. Literâ B. notatur.
C. C. C. C. Cutis, ut in præcedente Figura II. Tab. I. adhuc carnoſis ſacculis adhæreſcens notatur.
D. Teſticulus dexter in vaginali ſuo proceſſu adhuc involutus, & per hunc dexterum ſacculum quaſi per umbram viſus.
E. E. Duo ſacculi ſeu Scrota ex membranâ δαρτοῦ formata, ab invicem ſeparati.
F. F. Cutis ſeparata à ſacculis carnoſis, & reflexa, ut in Tab. I. Fig. II. C. C. C. C. notatur.

TAB. II. FIG. II.

Teſticulum ſiniſtrum in ſuo adhuc proceſſu Peritonæi, vaginali dicto hærentem demonſtrat.

A. Teſticulus ex ſiniſtro Scroto, Fig. I. Tab. II. exemptus, ſuo adhuc proceſſu vaginali obvolutus.
B. Idem vaginalis proceſſus inflatus, & ligatus.
C. Vaſa teſticuli ſpermatica, hujus proceſſûs ſuperficiei internæ adhærentia, & per membranam tranſparentia.

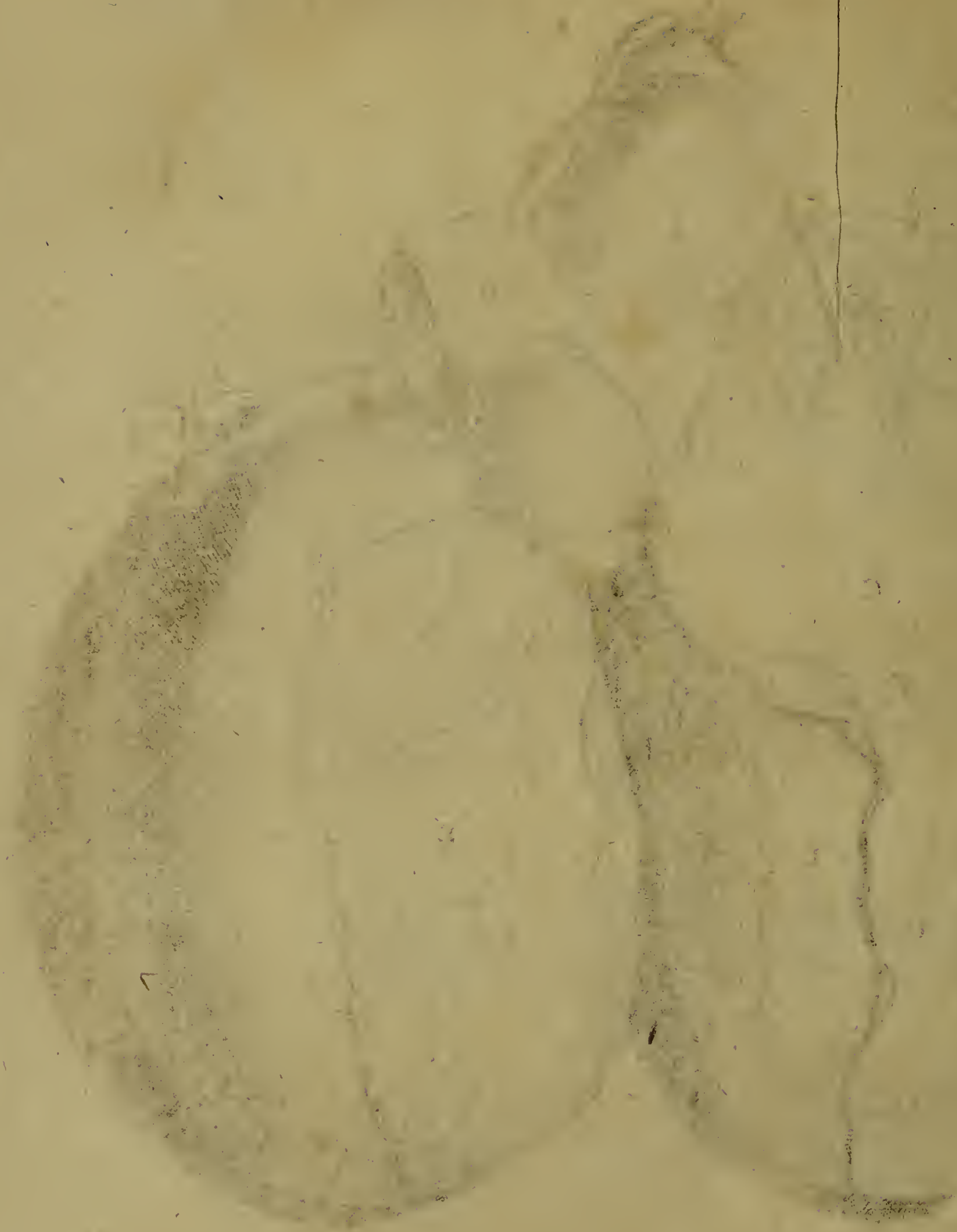
TAB. II

F. I

A
B
C
C
F
F
C
E
E
C
D
C

F. II

JOANNIS JACOBI RAU
EPISTOLA
DE
Inventoribus Septi Scroti,
Ad Virum Clarissimum
FREDERICUM RUYSCHIUM,
ANATOMIÆ ET BOTANICES
PROFESSOREM.

AMSTELODAMI,
Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
M. D. C. C. XXI.

DOCTISSIMO FREDERICO RUISCHIO,

VIRO

De Re Anatomica benè Merito,

S. P. Dicit

JOHANNES JACOBUS RAU.

NE, haud ita pridem, caufam meam egiffe, tibi videar, futili prætextu, RUISCHI Doctiffime, quando finitâ tuâ Prælectione publicâ nuperrime habitâ, de inventione Diaphragmatis Scroti confabularemur, ante triennium in Epiftola quadam refponforia, abs te defcripti, & delineati; & præcipuè num de hoc Scroti Septo, Auctorum aliquis, aliquam feciffet mentionem; Ego in variis variæ ætatis Scriptoribus me id clarè notatum legiffe, affirmabam, tu fecus, nec illud vel in unico demonftrari poffe, acriter tenebas, & ante te nullum unquam de hoc Septo fomniaviffe, multò minus fcripfiffe Auctorem, aiebas; atque ideo, me magnum tibi futurum Apollinem, fi unius Anatomici, five veteris, five recentioris, allegare poffem verba, hujus Panniculi Mediaftini notitiam in fe continentia. Morem tibi gerendum effe judicavi, ne me malè moratum alii dicant, non vero vanæ illius gloriolæ aucupandæ inftinctu, ut tibi fiam Apollo, fed ut veritas de inventionis antiquitate hujus tefticulorum Mediatoris & fequeftri, per hos Auctores Lectori noftro clarius fplendefcat; quorum hæc funt ipfiffima verba.

CAROLUS STEPHANUS *Libr. II. de Diffectione Partium Corporis Humani, edita Parifiis Anno M. D. XLV.*

Cap. XIX. Hæc habet verba. Inter utrumque teftem Diaphragma quoddam eft, & velut feptum, ac membranula quædam tenuis, extenfa, permultis venulis intertexta, quæ quidem obftat, quominus fe invicem collidant.

NICOLAUS MASSA *in Libro fuo Introductorio Anatomiæ, impreffo Venetiis Anno M. D. LIX.*

Cap. XX. Hæc dicit. Habet præterea ifta burfa panniculum mediaftinum, qui panniculus mediaftinus eft ex ofcei fubftantia, qui dividit tefticulum dextrum à finiftro, & fic burfa habet duos finus, ita, quod quandoque extenditur ab uno latere tantum, ex defcenfu humorum, vel membrorum intrinfecorum, aut ventofitatis, five repletione propriarum venarum facientium varicofam difpofitionem.

JOHANNES RIOLANUS *in fua Anatome impreffa Parifiis Anno M. DC. X.*

Cap. XXIV. Hæc fcribit. Prima communis tunica ex cuticula & cute conflata, exterius rugofa, pilis undique conferta in adultis, fcrotum dicitur, quod, linea quadam ab ano per perinæum ad glandem ufque penis exporrecta, in duas partes videtur diremptum. Altera communis tunica panniculi carnofi propago eft quæ δαρτος vocatur, ab ejus media parte diaphragma quoddam membraneum exurgit, teftes inter fe diftinguens, ne mutuo contactu collidantur.

THEO-

THEOPHILUS GELEE, *in ſijn Pit der Anatomie, vertaalt door A. V. W. Gedrukt tot Amſterdam Anno* 1652.

In 't ſevende Boek, aan 't 4de. Hooft-ſtuk, ſchrijft deſe woorden. *Door deſſelfs midden (hy ſpreekt van de Membrana Dartos) loopt een membraneus afſcheidſel, dewelke de teſticulen van malkander ſcheid, op dat ſy in 't raaken tegens malkanderen niet ſouden geſtooten werden.*

PETRUS LAUREMBERGIUS *in ſua Anatomia Corporis Humani, impreſſa Francofurti M. DC. LXV.*

De membranis teſtes involventibus differens, dicit. Ab his eſt panniculus membraneus à pleriſque ſilentio præteritus, quo mediatore & ſequeſtro, duo teſtes à ſe invicem in ſacculo ſuo diſcriminantur.

JOHANNES RIOLANUS FILIUS *in Enchiridio Anatomico Francofurti impreſſo Anno M. DC. LXXVII.*

Lib. II. Lect. XXXV. de Scroto hæc dicit. In gratiam teſticulorum ſepto membranoſo dirimitur in duas Cavitates, quæ recipiunt teſticulos.

DIONIS *dans ſon Anatomie de l'Homme, imprimée à Paris,* 1690.

Dans la quatriéme Demonſtration, parlant de la membrane charnüe du Scrotum, dit: Elle n'enveloppe pas ſeulement les deux teſticules, comme le ſcrotum, mais elle s'avance entre eux, pour les ſeparer l'un de l'autre, & empécher par ce moyen, qu'ils ne ſe froiſſent en s'entre-touchant. Hæc in Latinam Linguam ſic

ſic tranſlata ſunt. Anno M. DC. XCVI. Non modo ut ſcrotum duos teſticulos obvolvit (Auctor loquitur de membrana ſcroti carnoſa) ſed inter utrumque protenditur, ut eos ab invicem dirimat, & hoc pacto impediat, quin ſe invicem mutuo affrictu lædant.

Hanc itaque, ſeptem Auctorum, Septi revelati notitiam, ſi malè tuleris, dexterrime RUISCHI, hujus me revelationis pœnitebit; ſi benè, nihil mihi contingere poterit optatius. *Vale.*

Scripſi Amſtelædami die XIX. *menſis Junii Anno M. DC. XCIX.*

